

Arrest

nr. 88 044 van 24 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van respectievelijk 6 juni 2012 en 26 juni 2012, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. OGUMULA en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2012 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 29 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 mei 2012 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 29 mei 2012 dienden verzoekers andermaal een asielaanvraag in.

Op 6 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van elke verzoeker de beslissing houdende weigering tot in overweging name van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing.

Op 21 juni 2012 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 26 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van elke verzoeker opnieuw de beslissing houdende weigering tot in overweging name van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat de verweerder zich beperkt tot een louter vage motivering of stijlformule hetgeen haaks staat op de materiële motiveringsplicht. Bovendien zijn ze van oordeel dat de beslissing niet proportioneel is. Volgens verzoekers zoekt de verweerder excuses om de tweede en de derde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Wat betreft de motivering van de eerste en de tweede bestreden beslissing zijn verzoekers van oordeel dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt geschonden. Zo stellen verzoekers dat hen verweten wordt dat zij geen originelen naar voor hebben gebracht. Zij stellen dat zij de nodige stappen hebben ondernomen om originelen naar voor te brengen, hetgeen zij hebben gedaan. Dienaangaande wijzen zij erop dat het origineel karakter van de nieuwe documenten niet wordt betwist bij de derde asielaanvraag, maar dat er excuses werden gezocht om deze documenten niet in overweging te nemen. Zij menen dat de beweringen van de bestreden beslissingen alle grondslagen missen, zodat het duidelijk is dat de verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld en dat de beslissingen niet naar recht zijn gemotiveerd.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overweging name van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster omtrent haar eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 30 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat zij op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst, dat zij twee in gescande documenten voorlegt die ze per e-mail van haar broer zou hebben ontvangen, met name een werkbadge en een oproepingsbrief. Betreffende deze stukken wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat het niet gaat om originele documenten zodat deze documenten niet op een adequate manier kunnen

worden beoordeeld daar noch de herkomst, noch de authenticiteit van deze documenten kan worden nagetrokken.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker omtrent zijn eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 30 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat hij op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, dat hij verwijst naar de documenten bijgebracht door zijn partner en zich verder aansluit bij de verklaringen van zijn partner. In de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er ten aanzien van zijn partner een beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag werd genomen en dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen verdere nieuwe gegevens aanbrengt.

In de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster omtrent haar eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen 30 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat zij op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende en dat er beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag werd genomen op 6 juni 2012, dat zij op 21 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende waarbij zij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst, dat zij twee convocaties naar voor brengt van respectievelijk 3 januari en 19 januari 2012, dat hierbij wordt vastgesteld dat zij deze convocaties reeds naar voor had kunnen brengen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, dat zij een werkbadge neerlegt, waarbij eveneens wordt opgemerkt dat zij die reeds naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag had kunnen aanbrengen, dat zij een brief betreffende een loontegoed naar voor brengt waarbij opgemerkt wordt dat zij dit reeds had kunnen voorleggen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. Tevens stelt de verweerder dat de enveloppe enkel een bewijs vormt dat er iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat er in zat. Betreffende de verklaringen van haar familie motiveert de bestreden beslissing dat het louter en gemakkelijke verklaringen zijn en geen door de autoriteiten opgestelde verklaring kan vervangen, dat die verklaringen bovendien terugslaan op de redenen waarom ze haar land van herkomst zou zijn ontvlucht en dat aan deze redenen geen geloof werd gehecht door de asielinstanties.

In de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker omtrent zijn eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 30 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat hij op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende en dat er beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag werd genomen op 6 juni 2012, dat hij op 21 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, dat verzoeker twee convocaties naar voor brengt voor zijn vrouw van respectievelijk 3 januari en 19 januari 2012, dat hierbij wordt vastgesteld dat hij deze convocaties reeds naar voor had kunnen brengen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, dat hij een werkbadge van zijn vrouw neerlegt, waarbij eveneens wordt opgemerkt dat hij die reeds naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag had kunnen aanbrengen, dat hij een brief betreffende een loontegoed van zijn vrouw naar voor brengt waarbij opgemerkt wordt dat hij dit reeds had kunnen voorleggen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. Tevens stelt de verweerder dat de enveloppe enkel een bewijs vormt dat er iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat er in zat.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt dat de bestreden beslissingen omstandig zijn gemotiveerd en geenszins bestaan uit vage stereotype formules.

Met hun betoog tonen verzoekers geenszins aan dat artikel 62 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

Verzoekers voeren ook nog de materiële motiveringsplicht aan.

Vooreerst wijst de Raad er op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2011, nr. 98.937).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Wat betreft de motivering van de eerste en de tweede bestreden beslissing stellen verzoekers dat hen wordt verweten geen originele stukken naar voren te hebben gebracht. Dienaangaande stellen zij dat zij de nodige stappen hebben ondernomen om deze originele stukken te bezorgen.

Wat dit betreft, wijst de Raad er op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld rekening houdend met de stukken die voorlagen op het ogenblik van de beoordeling. de

Raad kan enkel vaststellen dat op dat ogenblik geen originelen voorlagen, hetgeen overigens niet ontkend wordt door verzoekers. Betreffende de twee in gescande documenten die verzoekster per e-mail van haar broer zou hebben ontvangen, met name een werkbadge en een oproepingsbrief stelt de verweerder dat het niet gaat om originele documenten zodat deze documenten niet op een adequate manier kunnen worden beoordeeld, daar noch de herkomst, noch de authenticiteit van deze documenten kan worden nagezien. Verzoekers ondernemen geen enkele poging om de concrete motivering van de eerste bestreden beslissing te weerleggen en tonen derhalve ook niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk of onjuist is. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt aangegeven dat de echtgenoot zich volledig aansluit bij de verklaring van zijn vrouw en ook verwijst naar de door haar neergelegde stukken. Dienaangaande verwijst de verwerende partij op een niet kennelijk onredelijke wijze naar de beslissing tot weigering tot in overwegingname van zijn echtgenote. Met het loutere betoog dat zij er alles aan gedaan hebben om originele stukken naar voor te brengen, maken verzoekers geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Betreffende de derde en de vierde bestreden beslissing geven verzoekers aan dat er nu wel originele stukken voorlagen waarvan de authenticiteit niet betwist wordt. Zij menen dat de verweerder hier gemakkelijke excuses heeft gebruikt om hun asielaanvraag niet in overweging te moeten nemen door aan te geven dat zij alle stukken reeds naar voor hadden kunnen brengen op het ogenblik van hun eerste asielaanvraag.

Betreffende deze stukken stelt de verweerder dat verzoekers ze eerder hadden kunnen aanbrengen met name naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag. Verzoekers verwijzen naar de criteria die gehanteerd worden om te bepalen of een bepaald stuk of feit een nieuw gegeven vormt, maar gaan verder niet in op de concrete motivering van de derde en vierde bestreden beslissing. Zij geven enkel aan dat zij nu wel originelen hebben aangebracht, maar dat deze stukken onder de vorm van excuses niet worden aanvaard. Zoals verzoekers zelf aangeven in hun verzoekschrift is één van de voorwaarden om als nieuw gegeven in aanmerking te worden genomen dat de aangebrachte documenten betrekking hebben op feiten of situaties na de eerste asielaanvraag van verzoekers (zijnde de laatste fase in de procedure waarin ze deze hadden kunnen aanbrengen). Het volstaat aldus niet om enkel een origineel stuk aan te brengen. *In casu* blijkt dat de werkbadge, de brief over loontegoed en de convocaties allen documenten zijn die verzoekers inderdaad hadden kunnen aanbrengen naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen enkele reden vermelden voor het niet aanbrengen van deze gegevens naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag. Wat betreft de bewijzen van de professionele activiteit werd door de commissaris-generaal naar aanleiding van de eerste asielaanvraag uitdrukkelijk aan verzoekster gevraagd om deze nog over te maken. Er werd zelfs aangegeven dat het kopieën mochten zijn. Er werd dienaangaande een bijkomende termijn van 5 dagen gegeven om kopieën neer te leggen of een bijkomende termijn van 10 dagen om originelen voor te leggen. Aldus werd van meet af aan gewezen op het belang van deze documenten. De commissaris-generaal gaf in zijn beslissing duidelijk aan dat verzoekster de termijn gewoon heeft laten verstrijken en bovendien geen plausibele uitleg heeft gegeven voor het ontbreken van de gevraagde documenten. Door zonder reden documenten betreffende haar professionele activiteit neer te leggen naar aanleiding van de tweede asielaanvraag (onder niet originele vorm) en naar aanleiding van haar derde asielaanvraag (in origineel) toont verzoekster niet aan dat de motivering van de verwerende partij dat zij deze documenten eerder had kunnen aanbrengen, kennelijk onredelijk zou zijn. Wat betreft de convocaties wordt al evenmin uitgelegd waarom deze pas nu worden voorgelegd, terwijl ze blijkbaar dateren van voor het afsluiten van de eerste asielaanvraag. Tevens blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal dat verzoekster zelfs niet vermeldde dat ze twee convocaties zou hebben ontvangen. Op het ogenblik van het verhoor door de commissaris-generaal waren deze convocaties al uitgevaardigd. Zonder in te gaan op de concrete motieven van de derde en de vierde bestreden beslissing tonen verzoekers niet aan dat de verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Aldus blijkt dat de verwerende partij op een niet kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de documenten aangebracht door verzoekers niet voldoen aan de criteria waaraan het begrip 'nieuw gegeven' in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dienen te voldoen. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen in rechte en in feite niet evenredig zouden zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU